

บทคัดย่อ

การศึกษา เรื่อง “การรับรู้ความสามารถของตนเอง เชาวน์อารมณ์ และความผูกพันในงาน : กรณีศึกษานักบุคลากรของโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับและความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง เชาวน์อารมณ์ และความผูกพันในงาน

กลุ่มตัวอย่างเป็นบุคลากรของโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง จำนวน 187 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามแบ่งเป็น 4 ส่วน ประกอบด้วย แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา และหน่วยงาน แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง จำนวน 14 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8354 แบบสอบถามเชาวน์อารมณ์ จำนวน 57 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9553 และแบบสอบถามความผูกพันในงาน จำนวน 8 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7805

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ประกอบด้วย ค่าความถี่ ร้อยละ ค่ามัธยฐานเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว และการทดสอบความสัมพันธ์ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. บุคลากรมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับสูง และจากปัจจัยส่วนบุคคลนั้น มีเพียงตัวแปรอายุที่มีผลต่อระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง
2. บุคลากรมีเชาวน์อารมณ์โดยรวมในระดับปานกลาง และจากปัจจัยส่วนบุคคลนั้นมีเพียงตัวแปรอายุและระดับการศึกษาที่มีผลต่อระดับเชาวน์อารมณ์โดยรวม
3. บุคลากรมีความผูกพันในงานในระดับปานกลาง และจากปัจจัยส่วนบุคคลนั้นมีเพียงตัวแปรอายุที่มีผลต่อระดับความผูกพันในงาน
4. การรับรู้ความสามารถของตนเองไม่มีความสัมพันธ์กับความผูกพันในงาน
5. เชาวน์อารมณ์โดยรวมไม่มีความสัมพันธ์กับความผูกพันในงาน และเมื่อพิจารณาเชาวน์อารมณ์เป็นรายด้านพบว่า เชาวน์อารมณ์ด้านการตระหนักรู้ในตนเอง ด้านการกำกับควบคุมตนเอง ด้านการสร้างแรงจูงใจตนเอง และด้านการร่วมรับรู้ความรู้สึก ส่วนเชาวน์อารมณ์ด้านทักษะทางสังคมพบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับความผูกพันในงาน
6. การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับเชาวน์อารมณ์โดยรวมและรายด้านทุกด้าน

ผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถนำไปใช้เพื่อพัฒนาแนวทางการเพิ่มระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง เชาวน์อารมณ์และความผูกพันในงาน รวมถึงสามารถประยุกต์ใช้เป็น

แนวทางในการพัฒนาบุคลากร เพื่อความสำเร็จขององค์กรต่อไป